

Anul XXIII
38
(1960)
Sâmbătă
20 septembrie
1980
8 pagini
1 leu

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor
din Republica Socialistă România

SCRIITORUL și PATRIA

adevărate mari scriitori de muncă, scriitori care mai înainte și mai apoi prințindăre ale creației noastre naționale s-au născut în clipa în care adevărată și generozitatea scriitorilor, să ridice o permanentă și impresionantă, strălucitoare statuie a dragostei de țară. Luceafărul este înfăptuirea artistică și vie. Opera lor este strălucitoare și cu mare înălțime la îndemână, formând o mare tablă de lumină și de viață care generază și generații s-au format și se formează pe rând, respirând oarecum, însoțitor, al celor mai drepte înțelesuri cucerite cu mintea și inima. Geniul blind al poporului s-a intruchipat în legende și doine, s-a intruchipat în basme și a dobândit nume proprii apoi, s-a legiferat deapănă în știință și artă, s-a identificat în luptă și muncă și s-a consacrat, s-a înțeles în istorie cu un devotament exemplar. Dăruirea noastră, aici, în această stă și de fapt în această stă însăși ființa noastră de azi — patria cu mila noastră și eroica, mareș primărie, sa existență, lingă munții și riurile sale și lingă dealurile, lingă cîmpurile sale, cu noi toți. Geniul blind al poporului și-a împărțit pururi piinea cu ai săi și n-a călcat hățelele nimănui. O bucurie continuă a vieții l-a lăst și îi e profesia de creație, iar mari creatori, mari săi vizionari, exponenți săi de spirit — prin această sinteză, că i-au dat glas trăirilor și aspirațiilor — au găinit și creat ca oameni ai patriei și ai poporului lor.

și abnegației tale în unghiul sperii de construcție morală și socială — în construcția de conștiință în țară, odată această este la urma urzii mișcarea revoluționară a țării — țară, în țară generală, statului politic și social al creației, imaginea sa deosebită și, de fapt, imaginea sa în lume, sa și a lumii deosebite.

„Numai o literatură care își trage seva din izvoarele poporului nostru, din forța și vitalitatea poporului nostru, din construcția socialismului va fi o literatură viabilă, va rămâne și va deveni o literatură cu adevărat clasică.”

NICOLAE CEAUȘESCU

Aprinsul luminii

Strămoși se învelesc bine ca mormole lor; și cînd de făcări își ține călea neapărat. Măe rudă cuvîntul de muncitor, drumul oțelului cu drumurile mele în brațe s-a luat.

Simă grabit, calc de-a dragului pe seie; stelele din mină veacesc pentru locul lor cite vor.

Saloaeta cu sudoarea stie să se imbeta, oțelul dă bună-zisă țare în dreptul oamenilor.

Parti hainaie bulburi pe mine, nu-mi pasă; piinea din mînă lăceală și aiea.

Laud oțelul, îmi aleg cuvintele bine, făcările bot din palme cu teme. Oglinda piinii stă frumos atîrnată în mine, strămoșii nu se mai satură de stat în țara ei.

Firma oțelului mi-e cunoscută, puterea lui în mina fierărie și cheie. Sudoarea de mică știu cum e crescută și numai fruntea e patul unde-i place să steie.

Cu multe drumuri mă gîtesc dimineața, piinea îmi ține nemiscată oglinda ei dinaintea. Toane de adolescent mi-au acărît mustața, spun vecinii că pe casa mea se călără cuvinte.

Cred în aerul din oțelurile înfierbîntat; știu că nu ajunge să putrezească pe jos. Culcarea cerului — uitați-vă — cu mine mîna e dat, Dunărea face chipul curentului electric frumos.

Aeru-i nedormit, se cunoaște de departe, cerănele i se adinsec într-una. Timplo oțelurilor e coperta de carte pe care timpul și-a scris numele cu mina.

Izvorul cu pumnii în peretele luminii o bălău; muncitorii aruncă haina noi oțelului ce de sus le prinde.

La Galați oțelul atit de mare s-a făcut incit știe singur în numele muncitorului lumina de unde se aprinde.

Ion Trif Pleșa

A. I. Zăinescu

Continuare în pag. 6-8

REFLEX

Satul ca lume

am stat un timp în podgorie, printre ai mei, acasă. Si pentru prima oară, parcă, după alțiia ani, m-am reîntîlnit cu mine însuși la o cumpănă adîncă între dealuri, făcîndu-mi loc printre amintiri și priveliști și încercînd la fata locului, direct, sunetul unei morii care ne acoperă în cele din urmă și care, tot în cele din urmă, poate fi și nostalgia și poezia la un loc, și istorie și geografie și tot. Fugare impresii, notații din mers, crîmpele de timp călătorite și dușe la vale de mîni sau îngrămădite amestecate pur și simplu, troiene ca frunzele toamna într-o alungire de riu sau sub un pod, sub o țesătură de piatră ori sub un adăpost mai cald, unde vine cine știe? — și înăsa, într-o recapătare cu elementele înseși ale naturii, viața ta începe încet-încet să se cuprindă de toate cele din jur și să își reia urmele de la început, din copilărie, de cînd o știi și o îți mîine. Satul acela unde e, însă, ce s-a făcut sau ce s-a întimplat cu el? Mai mulți locuitori și mai multe case ale lui își populează, desigur, și astăzi

lumina ochilor, mintea și sufletul, dar — dacă tot e să fim drepti — satul acela nu mai e sat și-i răstăși mai degrabă în fundul unui ciuitir. Și totuși... Si totuși nu s-au schimbat toate într-alt incit să răstăcești de la un drum sau o amintire și să nu mai poți auzi și vedea ori să-ți pierzi locul nașterii și să te zbați ca un naufragiat. Nu fac parte dintre cei care nu-și pun întrebări sau care acceptă răspunsurile ca pe un simplu obiect de schimb. În schimbările care s-au produs eu văd mai degrabă o apropiere a o-mului față de sine și o reasezare, o primenire în condiția sa. Normele unei civilizații care apelează în cel mai înalt grad la rîgnare și la logică, la etică și echitate a relațiilor dintre oameni n-au găsit un teren gol în podgorie și nicăieri, totodată, și acestă mi se pare mie a fi lucrul cel mai fascinant, acesta este, cred, marele câștig în autenticitate al omului în raporturile sale cu sine și cu alții, faptul

A. I. Zăinescu

Continuare în pag. 6-8

TELEGRAMĂ

Tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România

Mult stimată și iubite tovarășe secretar general,

Scriitorii din România Socialistă salută cu deplină satisfacție Hotărîrea adoptată la 9 septembrie 1980 de către Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R., sub președinția Dumneavoastră, de a se reduce cheltuielile militare cu 2 miliarde de lei, pe anul 1980.

Alături de întreg poporul român, scriitorii susțin că, pentru înfăptuirea continuă a orînduirii noastre socialiste și pentru ca poporul român să-și opere cuceririle revoluționare, esențial este să se dea prioritate dezvoltării economice-sociale a țării, contribuind prin aceeași la ridicarea continuă a nivelului de trai al maselor populare.

Prin economisirea fondurilor de 2 miliarde de lei din cheltuielile militare, pe anul 1980, partidul și statul nostru își îndeplinesc, cu un înalt simț al răspunderii istorice, programul accelerării progresului multilateral al țării.

Noi, scriitorii, lucrăm cu arme puse în slujba dragostei față de om și în slujba păcii. De aceea scriitorii din țara noastră vor face totul pentru ca marile idei susținute de Partidul nostru, de Dumneavoastră personal, să triumfe.

Vom călăsi să răspundem, prin cărțile noastre, în ansamblul acestei mari Hotărîri a Partidului și a Statului la nobile misiune a păcii și păcii.

Astfel înțelegem noi, scriitorii români, maghiari, germani și de alte naționalități, să contribuim la întărirea orînduirii noastre socialiste și la apărarea cuceririlor revoluționare ale poporului român.

CONSILIUL UNIUNII SCRITORILOR
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA
președinte,
GEORGE MACOVESCU

SADOVENIANA

Știința scriitorului

Cu cit cugeti mai mult la știința scriitorului, cu atât ești îndatorat să te mărginești la a comenta mai puțin din scrisul său. Nu de puțini, samscritologul Sergiu Al-Ghorghe a publicat studiul *Sar una phrase de Mireea Filade* (în „Etnologica”, nr. 2, 1978, p. 16-18). De aceea mi se pare prea vast chiar și subiectul ales de noi: *La loc de prefață. Introducere într-o lucrare de cercetare și vinărilor, cuvînt de început al volumului: Valea Frumosei* (Opere, XIV, E.S.P.I.A., 1980). Prea vast, nu prin extinderea introducerii lui Mihail Sadoveanu: 11 pagini. Ci prin numărul intereselor sale extraliterare prezente în text. Enumerarea lor, excludînd cîteva descrieri, constituie toată materia respectivei scrieri. Descrierea fiind un corolament verbal al picturii, iar motivele pe care le vom înșira fiind, de fapt, teme științifice, ajungî, vînd-nevînd, să-ți puni întrebări turbătoare asupra condiției literaturii. Dar să nu ne grăbim către concluzii.

în conștiința omului: acela unde, prin munca sa, el a stăpînit elementele, ajunge să se simtă străin în chingile denumirilor vechi: izvoadele denumiri noi, pe măsură izbînzilor sale. Astfel de schimbări se deschide șesul acestor două ape; tot acolo (...) ajunge și pirul Șerpiilor (...). Apelor ingemămate, oamenii mai noi le-au pus numele Sebes — adică Repede. Băstinași nu păstrat însă tot popoarea cea de demult” (p. 460). Altele

Mihail Rădulescu

Continuare în pag. 7-8

De cînd mă știu

Floarea m-a născut să plîng,
Flăcău: pumnul să mi-l string,
Fulgurul: să spînzec norii
De dureri cînd gem cocorii;
Soarele: să fiu senin
Ori de-i bine, ori de-i chin
Și să nu mă schimb, că luna,
Pe-nserări și-nțotdeauna...
Apele: că talul trece
Pe lume și se petrece
Cîntă țara cea lălăită
Unde țoț voi fi adăit;
Stîncile: că va rămîne
Graul nost din vremi bătrîne
Și cî-n taințele lui
Șiă dorul românului
Dar nu-l spune orișicui...
Larbo: că ce-i viu tărăre
Chiar sub piatra cea mai mare,
Că viața n-are moarte
Chiar dacă s-ar stînga toate.
Stelele și soții țoți
S-or deschide alte parți
De viață și lumină
Și-am fișni din rădăcină...
Bredul: să fiu drept și bun
Cum e el de Meș-Ajun;
Bosmele: că pot visa
În lume să-nveț ceva,
Dănele: că fără ele,
Mi-ar fi zilele mai grele,
Proverbele: să rămîn
La poporul meu român
Devalat oțoș să-i fiu
Cum am fost de cînd mă știu...

Ion Dodu Bălan

IZVORUL

„din mare, unde creștile celor doi de seamă reprezintă și aceeași. Poporul nostru mobil în istoria sa a trăit luminat într-o dragoste adîncă, răzguțire și conștință pentru tot ce-l înconjoară, sentimentul eternității sale fiind de o ființă cu al îndepărtatelor stele fire care se mișcă numai prin mare și hînda lumina ce o emană. Atunci cînd sîmțezi sa peșea să pretindă că ești poporul, mării nostri scriitori s-au lăsat încetași tocmai de bună-dănie, suferință, luptă și dragostea acestora, iar lumina creației lor s-a întors ca

George Pituș

Continuare în pag. 6-8

În pagina a 3-a:
IZVORUL VIU, PUTERNIC AL VIETII
ȘI ASPIRAȚIILOR POPORULUI NOSTRU
semnează Edgar Popu, Pompiliu Marcea
și M. Ungheanu

Marii precursori

em de două luni pe masă o carte de mare valoare pentru cultura și spiritualitatea noastră datorată savanțului în literatura patristică prof. dr. Ioan Coman, o carte care așază neputerile literaturii noastre între veacurile 3-6 a.n., o literatură în spiritul noului eon scrisă de strămoșii noștri daco-romani, în limba latină. Așa cum își au începuturile literaturii europene în limba latină și literatura noastră aici își are începutul; și voi îndrăzni să spun că istoria lite-

daco-romană, o minte adîncă și un duh inspirat personalități de semnificație europeană a cărui carte principală — Instituțiile nobilitare, carte fundamentală pentru monahismul european, alcătuită din douăsprezece părți — se-și așază în apărta biligvă și în limba română după ce n-au toate limbile mari de veacuri. Traducătorul din ultima vreme în limba germană a lui Ioan Cassianul, Emmanuel

Ioan Alexandru

Continuare în pag. 6-8

JURNAL DE POET

„Viața românească” și aspirațiile poporului nostru

„Viața românească” și elitismul cultural

oma elitismului nu este nou în literatura română. Fără a purta acest nume ea a fost una din preocupările Vieții românești încă din primii ei ani de apariție și a continuat a fi temă centrală pentru această revistă și după ce direcția critică a revistei a trecut la critici mai tineri. Democratismul revistei Viața românească este cunoscut: ideile literare ale publicației erau în deplin acord cu ideile politice.

„Noi sintem democrați și vom apăra democrația”, scria Ibrăileanu în 1926, ca o concluzie a întregii sale activități de până atunci. Nici nu ne-ar ședea bine altfel: noi sintem oameni din popor. Pe noi Revoluția franceză cu „drepturile omului”, ne-a scos din birlog. Noi noi sintem oameni, marșuri și haroni deosebiți de fături și acore, ca să insultăm democrația”. Maioreșcu scria-se despre prapăstia existentă între pătura de clasă precumpănitor producătoare în economia țării: țărăniimea. Eminescu anatomizase cu fierul roșu al unui verb memorabil clasele „superpuș”. Socialismul revistei Viața românească și al lui G. Ibrăileanu împunuse ceva și din programul jurnalist, pe care pe alte țări ale lui îl va combate. Să nu uităm că societatea Junimii care la analiză poate dezvălui și trăsături elitiste avea un program literar care miza pe accesibilitate.

Viața românească va combate purismul estetic, imperativul estetismului, intoleranța față de tematica rurală, mimetismele fără suport autentic, lipsa de substanță, prețiozitatea. Campaniile Vieții românești pe această temă, campanii în care G. Ibrăileanu va fi urmat strălucit de Mihai Ralea, constituie unul din titlurile de glorie ale presei literare românești. Viața românească a combătut mai ales prețiozitatea, lipsa de substanță și de întemeiere a unor întreprinderi literare, cerind ancorarea în realități și în tradiție, alți cit acestora se impune în conștiința timpului. G. Ibrăileanu a respins eficient și la timpul său sămănătorismul, adică în chiar cîmățul său geniu, spre deosebire de E. Lovinescu care după ce a cochetat cu el l-a asasinat post-mortem. Dar revenind la tema elitismului pe care Viața românească a circumscrie-o pentru prima dată în termeni ei generali este bine să amintim că fără a fi dumăz, „formelor nouă”, Viața românească s-a delimitat și a criticat abuzul de „forma noi” în literatură, tocmai datorită faptului că ele îndepărtau pe scriitorii de realități. Polemica revistei Viața românească cu curcile modernismului mai ales pe acest teren se desfășoară. Într-un număr din 1926, în care s-a abia utat sferelor „preșubita. Apusului”, trăind tardiv legea interdependenței culturale este ridiculizată de Ibrăileanu: „această lege, „descoperită” în acest sezon, (e vorba de legea sincronismului, n.n.) a fost descoperită de Ghebra acum pe drumurile modernității, înțelegând de el mereu în toate scrierile și polemice sale”. (Serieri 5, p. 118). Ca de obicei, modernistii sint surprinși în flagrant delict de ignoranță culturală. Făcînd această precizare G. Ibrăileanu dovedea astfel lipsa legitimității unor manifestări moderniste, ar fi a fost înțeles de deus a ne racorda prima oară la accident și a salva astfel o „cultură tinăra”. Marota elitismului literar românească este de altfel protecția că România are o „cultură tinăra”, motiv pentru care trebuie să se arunce cu disperare într-un import cultural și artistic mare pentru a se realiza o „insuficiență” îndreptată. Ibrăileanu fixează o trăsătură a elitismului: lipsa istoricității, disprețul pentru tradiție.

Elitistă este și tema urbanizării literaturii române în formula ei exclusivă. Programul politic și literar al Vieții românești proclama datorită scrierilor săi „o viziune de elită”. În formula artistică. Cum poporul român era la ora de apariție a Vieții românești mai ales un popor de țărani, revista a cerut deschis o atenție literară pe măsura stărilor de fapt. Era o cerință elementară, o chemare de bun simț aceea de a cere scriitorului român să vrea să se ocupe, dintr-un sentiment al datoriei față de cea mai importantă clasă producătoare a vremii. Cum o altă trăsătură a elitismului este preocuparea de „insuficiență” criticismul i-a imputat, nu de la început, revistei Viața românească țărăniștii. În această aruză, ajuns la formă excelentă după primul război mondial, se vădește cîteva din trăsăturile cele mai caracteristice ale elitismului. Prima este exclusivismul: prourbanistii au cerut eliminarea temei rurale ca inactuală, într-o țară care nici astăzi n-a ajuns la o populație precumpănitor urbană. A doua este pretenția elevării: ruralitatea n-are putea neri cadru și materia unor preocupări de înaltă spiritualitate. Replicile au venit la vreme, alți din partea lui G. Ibrăileanu citi și din partea lui G. Călinescu și a altora. Recrudescența acestor teorii astăzi nu trebuie să sperie: condiția elitismului este de a fi o maladie recurentă. A treia este agresivitatea: ea nu pleacă de la judecarea faptelor, nu acceptă dialogul, ci statuează inferioritatea absolută a oricărei manifestări care nu intră în programul său și desigur superioritatea absolută a oricărei formule elitiste. A patra, cea mai caracteristică, este vulgarizarea de fond o poziție elitistă: în exacerbată fugă de trivialitate a elitismului Mihai Ralea găsea resortul lui ascuns: mitocănia. Abuzul de „estetică” și estetism al unor reprezentanți ai modernismului duceau pe Mihai Ralea la concluzia unui complex de inferioritate: „E mai mult decât suspectă preocuparea de a fi înțeles pură într-o anumită parte a literaturii și criticii noastre” (Serieri, 2, p. 31). Absența simțului estetic produce un efect paradoxal: abuzul de „estetică” și estetismul. Pentru Mihai Ralea acesteia sint fapte de import cultural grefate de cele mai multe ori pe constituitii intelectuale și estetice debile. „Ne dezgustă acea mitocănie ia imitație după care cutare fiu de săean, adesea în prima generație de alfabetism, nu mai poate trăi fără senzații perverse ale opiumului, ale cocainei, ale versurilor lui Coțescu ori a pinzelor lui Vas Dinulescu” (Serieri, 2, 30). Înlocuind exemplele dezgustului lui Mihai Ralea este de actualitate. Trăsăturile elitismului românesc dețin provizoriu sint în linii mari modernismul intolerant, estetismul agresiv, sincronismul fără spirit critic, absența dialogului. Cel puțin așa rezultă imaginea lui din campaniile pe care revista Viața românească a dus-o prin critici ei cei mai importanți, G. Ibrăileanu și Mihai Ralea, dar și prin alte condeie, împotriva pozițiilor antidemocratice și elitare din cultura și literatura română a timpului. A confunda însă elitismul cu procesul de înnoire și de sincronizare, cu fireasca născută către modernitate ar fi însă o eroare și acestea nu sint exclusiviste, agresive și nu poartă superioritatea absolută a programului lor. Directorii ideologici ai Vieții românești, adepți al modernizării întregii societăți românești, au plecat și în favoarea înnoirii și modernizării culturii române. Am cerut întotdeauna contactul cu Occidentul” precizează Mihai Ralea pentru a împiedica răstălmăcirea. Viața românească a semnalat necesitatea frînării spiritului critic în funcție de realitățile trecute și prezente ale României.

M. Ungheanu

Mihai Ralea „Elegie de toamnă”

Apărarea valorilor clasice

Valorile clasice constituie tezaurul nostru, care, cu orice tezură, poate fi diminuat, păstrat intact sau îmbogățit, în funcție de inteligența celor ce îl moștensec, idealul fiind cea de-a treia alternativă amplificatoare, îmbogățirea lui. Una din condițiile esențiale în realizarea acestui scop este permanența prezentei clasicii printr-un sistem editorial bine chibzuit, care să permită o diversificare de colecții, de la cele academice, referențiale, până la cele populare. Numai astfel marile creații și personalități pot fertiliza în mod fecund, nolle epoci de cultură. Este nevoie, apoi, pentru ca spiritul clasic să trăiască efectiv, adică să nu rămână simple mărturie muzeistice ci să participe efectiv la fătura noulor obiective și noulor comandamente spirituale de permanență lor investitoare. De cercetarea continuă a epocilor și personalităților tutelară. Adoal documentar ivit între timp pe de-o parte, iar pe de alta utilizarea instrumentelor contemporane de cercetare, în fine, receptarea trecutului prin prisma sensibilității și necesităților contemporane (fiecare epocă și-a căutat „aliante ideologice”, spunea Tudor Vianu) fac mereu necesară exegeza clasicilor, și o colecție ca „Eminesciana” inițiată de editura „Junimea” din Iași, ajunsă în puțină vreme la numărul 23 dovedește, dacă mai era necesar, complexitatea receptării și asimilării celui mai mare poet al nostru.

În cultură cartea de vizită a unei epoci conține nu numai creațiile ei efective dar și modul în care stie să cinstască pe cele ce au precedat-o, ceea ce devine, la rîndul său, o condiție fundamentală a îmbogățirii, cu noi valori, a tezaurului prolat. Următorul fapt n-are parte cu totul grațios, în perioada prolet-cultistă, de respingere și defăimare a marilor spirite, creația literară lipsită de matricea esențială a dat inapoi, s-a degradat, a suferit un proces de regretabilă involuție. În timp ce mai ales după 1955, cînd clasicii au recăpătat dreptul liber circulației, tipărindu-se în tiraje impresionante, devenind obiect de studiu în școală, nivelul general al creației literare s-a ridicat spectaculos. Poezia, proza, teatrul, istoria și critica literară românească pot intra în competiție cu cele mai strălucite epoci anterioare și cu tot ceea ce se creează pe plan universal. Nu o spunem numai noi, dintr-un orgoliu local, mărturisirile străinilor cu privire la literatura noastră, distincțiile internaționale cu care este onorată de multe ori, difuzarea europeană indiscutabilă a unor poezii ca Nichi Stănescu (într-un concurs internațional de dezide pentru premiul Nobel), Ion Caracul, Marin Sorescu (exceptional și ca dramaturg, jucat de multe ori pe scene europene) sint dovezi indiscutabile.

Dar valorile ce pot aparține trecutului și în egală măsură prezentului nu se impun de la sine, este totdeauna nevoie de confruntare cu tot felul de obstacole și de obstaculi, începînd cu cele mai violente, cu negarea agresivă, pînă la cele mai subtile, mai greu sesizabile, deși nu mai puțin radicale.

Iar faptele, prea numeroase, de istorie literară, ne confirmă. Opinia lui Maioreșcu, după care marile scriitori se impun singuri, prin opera lor, nefiind nevoie de a bălăci speciali, se cere revizuit și argumentul peremptoriu îl constituie însăși acțiunea marelui critic, destinul său literar, marcat de numeroasele necesități și decisiile intervenții în impunerea și apărarea marilor săi contemporani, necuștii, firește, de obișnuitele ailor confrunții. „Magistratura critică” a lui Maioreșcu nu este o formulă retorică ci un mare adevăr, căci ceea ce se observă dintr-o dată este caracterul justitiar al criticii sale. Cu autoritatea și fermitatea-cunoscută, el a tras sabia dreptății și a spus un puternic „In iături!” împotrivorilor sau a respins, cu argumente temeinice opiniile care erau de natură să se menfene confuzii ori să împiedice receptarea dreaptă a lui Eminescu, Caragiale, ș.a. A intervenit, de pildă, atunci cînd autorul Noptii furtunoase a fost acuzat de imoralitate, scriînd Comediei domnului Caragiale, studiu rămas, pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia să spună: „Fii atent a doua zi după succesele și cit erau de pretulul de inegalabilul romanțesc... voină, cu alte cuvinte să-și construală de mult colegi de-a săi se explice printr-un asemenea complex. Cel care l-a depășit pe tot, din cultura române opere capitale: Viața lui Eminescu, Opera lui Eminescu, Viața lui Creangă, Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent, Enigma Otiliei într-un singur deceniu (1932-1941) răsturnînd orice calcule de rezistență intelectuală nu putea fi ușor lertat și, victorios în spirit, nu putea fi, fără opoziții, victorios în viață. Nu degeaba Maioreșcu obișnuia

„Poesia lui Ion Cringuleanu nu cunoaște pauzele, punctele de suspensie, vocea coborâtă sau tăcerea. Dragostea, existența, emoțiile, umirile și spaimile sunt sentimente active: hîntite, macinate, incendiate, viscoase. De aici frustrea versului, sinceritatea brută, prospețimea abruptă. Puterea de fecunditate, de regenerare, creșterea monstruoasă, vitalitatea cară, grăbită — o joacă formidabilă într-un univers în perpetuu genera; semintele, ouăle de păsări, broaștele, copacii, scoarțele, viermii, larvele, asfaltul cresc, se întrepătrund, decodă. Versurile se adormesc, țipă, se îmbulesc, se îngăduie, poetul încearcă o scribă și o voluptate cumplită, cuvintele sînt întesate suprapuse, gem în enumerare; efectul este copleșitor. În această dezlănțuire de dragoste, de doruri și moarte în această bîntuire de sete și secetă, „plăvia se-nvîrte de viscol”. Și dincolo de asta e mai mult încă, e mișcarea însăși a materiei vii, a existenței, a grabei besmetice. Superlativul sînt fabuloase, există o gigantomanie a lucrului mărunț, o ridicare la puterea uriașă a vicijii”.

FLORENȚA ALBU

„O poezie frumoasă, originală, reprezentativă, marcînd poate vîrfurile cel mai înalt al creației poetului este Doina, cu totul alta decît aceea a lui Eminescu, O Carp, Cozbu sau Goga. O doină modernă, substanțializată, o find transfigurată a universului istoric, geografic și spiritual românesc.”

ION DODU BALAN

„La Ion Cringuleanu afectivitatea e torențială — el fiind un spontan și un ingenuu — afirmîndu-se cu vigoarea unei forțe elementare, în versuri mereu dense și avînd toate atributele spontanității, deși la o privire atentă se constată că au fost elaborate cu multă grijă.”

GEORGE MUNTEANU

„Solitudinea nu se datorează atît lipsei dorinței de adaptare și de participare, cît impresiei că acestea îi sînt refuzate poetului care invocă zădărnice un prieten, bate la uși încalate, are nostalgia unui frate mult mai priceput în toate sau a unui tată mort.”

NICOLAE MANOLESCU

„Temele mari, integrabile acestui univers sînt degradarea temporală, severul neființei, tapirea în regnul umiteriei sau vegetal al vieții, alarma lăuntrică înaintea unei realități incongruente și stăpînite de forțe necunoscute și tema poeziei înseși, a puterii ei de a provoca iluminarea.”

DANA DUMITRIU

„Steaua poeziei nu strălucește pe îndîjîmii munților ci în adîncimile străfundului de mare. Evidența șterge sensurile adevărate, esențiale așa cum lumina voalează imaginile de pe filmul nedezvoltat. Ele există de fapt numai în mediul camerei obscure.”

DANIEL DIMITRIU

ion cringuleanu

nicolae ioana

ARMAMA — OMUL INTEGRU

SĂU CHIPUL LUI BUREBISTA SĂPAT ÎN PLANETĂ

(fragment)

I. PE GINDURI

„Oau ues, egare cuvintului care
Mă tot muncește
Din începutul începutului sau
Rostit mai întîi de lucrare
și-apoi de gura celui ce-o face
și se topește-n liubînțea ei:
Sînt destul BUREBISTA — daciculi!”

Omul se scoală; văzut într-o apă
El e lin, aproape capil, —
Ucidă lupi sugrumă și dealuri,
Spinzură capre și se încinge cu ierburi
Frecate de ceala lunii.
Însăși îmbrăcămîntea lui
Nu-i mai mult decît iarbă
Și pielea de fiară.
El se privește în proprii lui ochi
din apă,
Își zbate singele prin vinela gîtului
Și din umeri l se zvonesc ritmuri
încît el crede
Că-i vor pleși arși:
Astfel, își urcă, brusc, fața
în vulturi
Și-i săgetează
Mai repede și mai neașteptat
Decît secundă!
Apoi se așează
pe locul lui din care s-a ridicat,
Privește în furtună și-n ploaie
în frig și-n tunet privește
Și,
Toate-i sînt clare!
Luna și ea îi este clară.
Și soarele-i clar!
În spatele lui, din pămînt
Pocnește oul țarpelului
și pocnetul ei!
Bulnicio-n mîsuratul de stela
bulbucînd cerul,
E clar și ea.
Și pentru că totul e liresc,
împede
Și clar,
El cade pe gîndurile
încă o dată se uită în spate și-n față;
Toate-s clare.
Și el cade pe gînduri.
Tot ce e clar nu izvorăște frică;
Îngrijorarea, dal
lai, ei e pe gîndurile
El este POPORUL — BUREBISTA —
Dacicul.

II. VATRA MEA NU ESTE DECIT CLARITATEA ÎNSAȘI

Hotărît e să încalce la ziă un cerb,
Nu în lună să aboare
Cî, cît îl fine sufletul,
Cî tot cu cerb,
Pînă se va stîrși CLARITATEA.
El își spune:
— De vreme ce pot respira
în limpezime,
Hotărît lucru,
Vatra mea
Nu este decît claritatea însăși.
Ea nu se întinde
Dacit pînă unde se întinde
Și claritatea.
Pentru mine o împede că
Zîmbrul și tunetul
Nu se pot înțelege decît în vatra mea.
De vreme că munții nu fug de mine
Și nici fiarele,
Și de vreme ce pot încă să zbor
Căci sufletul încă mă ține,
E clar că mă aflu în vatra mea!
Orîndu întorc ochiul și fruntea
Dau de același om:
Dau de mine însuși
Vatra mea se întinde
Cî în-ăși filinta mea există.
Cine lovește în munți și în ape,
în mine lovește.
Cine dă în mine însumi,
Adică în vatra mea,
Pe mine mă lovește,
E rînd munții și lupii,
E rînd munții și bîneșii,
E rînd munții și claritatea
în-ăși cale filinta
în-ăși mi trac hatarul
Cum mi mi trac dincala de curățenia
și gias.
Vatra mea,

Vatra mea,
Sinea mea pot urca deodată cu vulturi
și cu bulnița
Cu anotimpul de-odată
Pînă în zăpada lunii,
Și mai departe de lună.
— Jată, mistreții se asprese
Mai rău decît frigul;
Șerpii suiară,
Vulturii scot gheare
Furnicile se ridică în două picioare,
Pămîntul meu trosnește. Se întimplă
ceva...

III. STAREA DE FRIG

ARMAMA — Eu voi pleca în muncile
de primăvară.

Trabuie rupt,
întors
Țăie!
Și hărtuit pămîntul
În el
Imi torn sufletul și sămînța hranei
Ce-mi trabuie în Vatră.
Frigul mă pîndește încă
din florile de primăvară
Și-n zădar îmi cîntă privighetoarea!
Eu știu
Că-n jurul vatrei mele
Pîndește frigul
Nu în privighetoarea
Și-n flori cred eu:
Nu în căldura ce vine
Și nici în frigul care mă pîndește,
Cred!
Numai Pămîntul, el și sămînța
Munca mea și unealta
Pot înflori
în suși frigul
Și viața căldurii.
Voi pleca în muncile de primăvară
să AR!
Voi pune sămînța-n răbdarea
pămîntului

Si voi crede
Mai ales în puterea lui de muncă.
Miezul nopții
Cu stelele albe
Pare însuși pămîntul meu arat
Prin care începe să cînte sămînța.
...Dar mistreții se asprese mai rău
decît frigul,
Vulturii scot gheare,
Furnicile se ridică în două picioare
Taurii se pregătesc să împungă
Și pămîntul trosnește.
Pesamne o altă vatră
Și-o altă sine
Se năpustesc asupra mea.

IV. CINE SE LEAGĂ DE VATRA MEA DE LEGEA EI SE LEAGĂ

O planetă-i singură fără cer,
Cum singur este cel fără vatră —
Cad la nesfirșit,
Se lovește într-un gal fără liniște
Își pierd pînă și lacrima,
Li se usucă singele —
Vatra mea nu-i cerul altei planete,
Niți lumina căzînd
pe-a frunte străină;
în cerul meu începe
Numai Vatra mea,
Și-n ea, numai fruntea mea
găsește arderea, puterea gîndului
gîndit bine!

Legea ei este însăși viața mea;
Cine se leagă de vatra mea,
De legea ei se leagă, —
Se lovește de mine!
În clipa aceea se întimplă un mare
cutremur:
Vatra și eu și unealta,
sămînța toată, pămîntul
Devenim o singură cupmăna care
liere.

Moartea este atunci viața mea,
Frigul este moartea mea ardere,
Arme se fac pămîntul și hrana!
ARMAMA — vatră și fruct
Arătura și arma, filinta. Mama de-a
pururi.

Sînt Vatra!
Și Legea — Totul înțeleg —
Verbul forței mele!
Și totuși, munții se asprese mai rău
decît frigul,
Urgii lau fac,
Apele curg spre lună,
Furnicile se ridică în două picioare
Și pămîntul trosnește...
Pesamne o altă vatră,

Și-o altă sine
Se năpustesc asupra mea. Nu va fi
binel

V. NUMAI CERUL MĂ POATE INCONJURĂ

Tu juri pentru mine pui de piatră
Că vei deveni prag
Și eu, prag te vreau
Sau fințînă, perete și armă,
frig și căldură
te voi face!
Pentru mine juri tu Dunăre-Dunaris
că vei arde
Și eu te infig în Mare
Ca pe-un palaș
Cu trei roze de loc.
Albina cit e ea de albină
Mi se așează pe umăr
Și-mi zămăie un jurămint
Jură că ea, venin și miere imi este;
armă-s și veninul și mierea!
Că fără piatră și venin,
fără iubire și loc
Vatra mea nu-i femeinică
Înima mea curge un riu de putere,
trecut pin albină și piatră,
prin lancea mea
și prin arși.
Numai cerul mă poate înconjura
Și timpul;
Numai prin ele mă cresc pe mine
însumi

Și-mi devin liniște...
Așa-mi sînt, așa este...
Și totuși
lupii mei sar la fulger,
Mistreții scutură friguri,
Toate fiarele stau în cîleși două
picioare,

VI. CĂ O MIRARE CARE MĂ CUPRINDE...

Și tu care-mi răsari în raza inimii!
Dragoste-riu sfînt
Că o mirare
care mă cuprinde
În fața unei văpădi de ninsoare:
Am crezut că nu ești altceva
Decît un duh alb de aer,
un zăbur de lumină ce trece
Prin munți și prin păsări
lăsînd în urmă fără vîndecare, mierea.
Cum aveai izvoarele la tîmplă
Și la umeri izvoare,
Am crezut că ești o cascadă
Ce urcă în vis —
Și cum erai cu ierburi pe șale,
Am crezut că porți un obroz de zăpadă
Cora luge-n topire.

Deodată, inima în mine oprea lumina
și viața!

Așa stătea:
în stare de piatră
și-n stare de moarte.
Tu începeai să respiri și
brusc,
înima în mine devenea rînd
Cît întregul meu trup.
Tu mîreștii a suflet viu,
a față natură, erai însuși cerul,
viața mea necunoscută erai,
asprul meu plîns
în genunchi, cerșindu-ți coapsele
umerii,
spatele,
învăluindu-ți în suferința sărutului gît
și avîndu-te-n singe
și-n locul meu,
toată!

Sînt liber pentru că ești cu mine,
strigam.

Spatele tău,
Subțioara ta,
torsul tău,
genunchii tăi,
gîtul și inima, fruntea
lumina umerilor erau
în visul de sărutare
și-n clipa unică.
Existam pentru o singură dată!
Dar,
Tocmai acum iarba și mistreții fac
friguri
Taurii își împung frunțile-n munți,
Furnicile se ridică,
Pămîntul nostru trosnește.
Ca se-nțimplă, mă-ntrabi.
O altă vatră și-o altă sine
se năpustesc asupra noastră, își
răspund.

Fluturile albastru

În magia cu lemn și intuneric
am văzut fluturile albastru.

Și trei zile în șir m-am rugat
la fluturile albastru.

Și în aerul acela molii
mă tiram lîngă fluturile albastru.

Mă temeam nu mă temeam
de fluturile albastru,

în magia cu lemn și intuneric
cu lucruri nefolosite și cu haine
agățate în cuie la geamuri,
schimbată mi-era fața,
schimbată mi-era privirea
cînd am zis fluturile albastru
și chiar cînd n-am zis fluturile albastru
în mușenia cînt
palid și ameliit cu ochii rău transfigurați
clipind, lăcărînd
puteam să mă amar
puteam să alerg pe cîmpie
pînă la cea din urmă clipă.
Dar eu stăteam mai departe
și-l priveam
cu ochii rău transfigurați
în magia cu lemn și intuneric!

Camera albă

Mai înainte de a mă duce
în camera albă am spus
bună dimineața.
Dar nimeni nu mi-a răspuns
țoși aveau fețe calme,
nu mă luau în seamă
și aveam impresia că nici nu eram acolo.
La geam am văzut o femeie.
M-a privit a clipă apoi a dispărut.
Ei sînt prietenii mei, ea e prietena mea
ne vom duce în camera aceea
și m-am pomenit urcînd pe scări.

Manuela Sicodi: „Decenau”
(Din expoziția deschisă la galeriile „Orizont”)

Duduia Katy

Ea spunea că e cheamă duduia Katy.
Pe pleoapa închisă o lumină se lasă,
e lumina de-acum un an
și pe pleoapele se-avîrli la galeră
ardea aceeași lumină.
Ea o spus că e cheamă Katy
dar ir realitate nu știe cum o cheamă.
De aceea nu o aud nici cînd plînge
și nici cînd tace.
Ea are aceeași identitate cu noi
și e tristă ler e p-team iubi
și l-aș f spus lumina mea
și eș f privit-o cu alt zîmbet
cu alț och
dar ea are acum fața netedă. A îmbătrînit.
Păcătosul mă vîmîne aici între sălcii
și o umărăște pînă dispore
pînă l se face față mică
pînă se desparte de acest trup.

Seara tirziu în lipsa mea!

Seriu cu verde azi într-o zi de duminică
cînd totul e verde
și dormitez lîngă niște flori moleșite
aduse de un prieten.
Spune ce vezi. Al putea spune

din șoprozul vecin se aud șapte de mulțumie
scriu cu verde într-o zi verde
Adu apă să le mai pot ține un timp
vraște trec pe stradă f-gânci
și vîd după geam silueta ta străină,
lar eu dormitez lîngă niște flori modeste
aduse de un prieten
seara tirziu în lipsa mea!

Versuri pentru călător

Dumnezeu mi-a dat doi ochi să văd
ce e cu ei i-ai pierdut?
Orb acum ce vei mai face,
Spune, spune spre cine să te mai îndrept acum
prietene.

O, dacă ț-er mai li rămas mîrsoș, gustul,
pipăitul, un simț mai acătării,
Rezistă, taci și rezistă
cînd din nimic
pentru nimic. Rezistă.

Pipăitul e un simț mai acătării
și nici măcar nu e noaptea
e o zi fără de capăt
puține din cite ț-au fost dat
Ca faci Tremuri?
Ți s-a urit?
Un poet declamă versuri noaptea
lîngă copiii săi.

Cedează dar rezistă
stai înaintea lumii.
Apropie-te păcătosule,
Tremură acum și carnea din măcelării.

Ai vrea să dormi să nu mai țtii de nimic
călător
taci și rezistă. Înghite-ți lacrimile.
Tot ce-am plîntat noi e adevărat
Cineva declamă versuri pe stradă
limba ceasului te alungă, te alungă,
într-un aer
cenusiu
orice spun eu e de prisos!

Seara ca o insectă verzuie

Casa l se adaugă alte odăi, odăile alte odăi
e o forță și o îmbuțelă. Porcă dînt-o odăie
în alta am trecut. Casei l se adaugă alte uși,
alte ferestre, alte încăperi.

Dezbrăcăm hainele, ceasurile bat prelung!

Convoiu

Convoiu sună orb și cînd dă de pericel
ca furnicile pe o marmură
alunecă

convoiu trece uscatul
șerpînd lar cînd ajunge apa
se înspăimîntă

femeile își scot basmalele
și spăla trece din una
în alta

se rupe convoiu și freamătă
ca un crîng
și oameni pe urma
manstrului plîng

apele vin toți alergă
s-a clătînat norocul
unul strigă!

Trenul morților

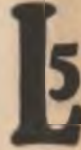
E o cale ferată, un cîmp — sipote lungi de deal l
curs, abia le mai aud, mîmurul —
e cîmnea cu tunetele negre l
Lumina aici își mai face colcușul pînă cînd noaptea
se arată,

plînge deasupra zidirii. Pe aici într-un lac
femeile topeac
cămășile albe ale stelelor.

Umbra negre se vîd pe drumul din munți
cînd lumina zilei asudă și soarele se rostogolește deasupra
cîrșilor goi

și ierburilor uscate.
Și parcă clopote pe deal picură peștii în bălți.
Călea ferată „fir”-te în lac
și trecătorii la geamul vagonului cu fețe nemîșcate
alergă prin țesăturile ude. Anul
liniștea se lasă și în unghere
înezapăsite se vede cerul!

Și grierii încep să cînte
ca într-o vechiă zidire, lumina eternă a pămîntului.
Niciodată, niciodată locurile nu se astupă,
e înaldeauna a stea sus, e mereu
în această vechităt
pe unde cai trag trăsură sfîșind liniștea
morții se arată purtînd pe chipul cîmșele dulci! Pe înlă
bratele-mi aplec, în adînc,
pe ele să alerge, trenul,
și călătorii!

A scrie și a citi într-o societate copleșită de reclamă

Fitzgerald i-a spus într-o zi lui Hemingway: „Bogații sînt diferiți de dumneavoastră și de mine.” Hemingway a răspuns: „Da. Au mai mulți bani”

Scritorii sînt diferiți de ceilalți oameni dintr-un singur punct de vedere: scriu — afirma William S. Burroughs.

CORESPONDENȚĂ DIN NEW YORK

cunoscute sau inventate de autor, cititorul însoțit cu capul în apă, copleșit de societatea de anuri plimbată peste marginea ei de siguranță cu voci de vodvil, chimiști, maeștri, carne sau organe de rezervă și înlocuiri — totul înrolat în fronturi compacte.

Dinamica explorării critice

DE VORBĂ CU JEAN ROUSSET ȘI JEAN STAROBINSKI

Cu prilejul participării mele la congresul Benjamin Constant, ale cărui lucrări sînt acum în curs de traducere în limba română, am avut o discuție cu Jean Rousset și Jean Starobinski.

La întrebarea a treia am răspuns imediat. Îmi place mult întrebarea a patra. Voi întirzi să nuanțez răspunsul, deși deosebit de afirm că există o relativă posteritate critică.

— Sigur, precizează Jean Rousset. Între scriitor și critic nu există decît un prag. Și nu neapărat unul de netrecut.

— Dacă îl cerem să facă din nou prezenta opere ale trecutului, pentru publicul contemporan lui se înțelege că prezenta aceasta este de natură să recomande în critic omul producător de transparențe literare acolo unde unora fluiditatea discursului complică dorința de comunicare.

care încearcă să clasifice cărțile sale ca non-ficțiune sau ca ficțiune nereușită. Astfel de încercări seamănă puțin cu încercarea de a critica un om care nu bate la ușă ca să explice că de pe acoperișul casei noastre se preling flăcări.

Iată ce-am putut afla de la scriitor — prin secretarul lui — despre felul cum privește el „scrierul”. La un dejun luat cu Jasper Johns la Hotelul Connaught din Londra, cu ani în urmă, Burroughs i-ar fi întrebat pe Jasper ce este pictura ce fac de fapt, pictorii Jasper răspunde prin întrebarea corespondentă: ce este scrierul?

Georgina Hewitt

Continuare în pag. a 7-a

Din poezia americană de dragoste

IN ROMĂNEȘTE DE VASILE NICOLESCU

OSCAR WILLIAMS Mirajul

Trăim a dragă fără de iubire și vedem Ființa vieții în fiecare ram; cînd abarele desfrunzită Porni cu toate crengile în sus, urioș harpă Crescînd din pămînt; și-n el Un escadron de păsori chiciur-nă despuiatele ramuri; și era numai iubire.

E. E. CUMMINGS Acolo unde n-am călcat niciodată

există un lărm unde n-am călcat niciodată, mai presus de orice înțeles, ochii tăi sînt numai lăcere: în cel mai mărunt gest al tău sînt lucruri care mă-nălțauze iar altele, eșit de aproape fiindu-mi, nici nu pot să le ating

Și-un tunet năpraznic căzu peste visele mele, Am privit în sus și-am văzut un zid cu ferestre scilpind

Și-unde-n fiecare fereastră iubirea-mi se-nclina Se-nclina multiplicîndu-se asemenea cerului în imensul perete de lumini, fiecare lumină, chipul ei, Aștri dintr-o mie de dimineți înșirați într-o singură zi.

Și toate mașinile alegeau nebunșete și mare Era zgomotul coborîșului în lăpturș De zăvonea picătoare arbește lăpturș

Și toate ferestrelor plîpuciu cu iubire mele Ca merele cîntînd, la o singură pală de vînt Și m-am trezit pe povajul flămînd al stînei iubiri.

EZRA POUND Erat hora

„Oricum, mulțumesc”. Și ea se întoarce și omezele razei de soare pe spinările florii ce fugă cînd vîntul la mișcă-ntr-o parte repede se depărță de mine. Oricum, mulțumesc o clipă-a luminat-o soarele și-atotputernicia zei să nu se laude cu ceva mai de preț decît de-a fi vegheat acea clipă a creației ei.

SARAH TEASDALE Privirea

Strefon m-a sărutat primăvara Robin m-a sărutat într-o toamnă Colin doar m-a privit Și nu m-a sărutat niciodată.

Sărutul lui Strefon s-a pierdut de mult Sărutul lui Robin pieri ca o glumă Doar sărutul din ochii lui Colin Mă bîntuie-ntruna.

Și ea se întoarce și omezele razei de soare pe spinările florii ce fugă cînd vîntul la mișcă-ntr-o parte repede se depărță de mine. Oricum, mulțumesc o clipă-a luminat-o soarele și-atotputernicia zei să nu se laude cu ceva mai de preț decît de-a fi vegheat acea clipă a creației ei.

Și ea se întoarce și omezele razei de soare pe spinările florii ce fugă cînd vîntul la mișcă-ntr-o parte repede se depărță de mine. Oricum, mulțumesc o clipă-a luminat-o soarele și-atotputernicia zei să nu se laude cu ceva mai de preț decît de-a fi vegheat acea clipă a creației ei.

sport Clătînîndu-ne încet

Foc de coacăze. Ceea ce înseamnă că și anul ăsta, ca-n alții amari de ani, n-o să se cum prindă iarna prin cupele europene la fotbal. Frica noastră de zăpezi, de ger, de zloată ne ține strîns lîngă focul din casă, lîngă sfîrșit, vechiul fus al buucii, vechi ca și fotbalul pe care-l jucăm.

ȘI SUCCESUL pe care le-au avut ultimele imprimări ale dirijorului J. E. Gardiner, în special „Furtuna”, i-au făcut pe acesta să încere să aducă în atenția melomanilor o operă mai puțin solicitată de programele simfonice: „Regina indiană” de Purcell — o reverie despre Peru, un „tablău” de vînzare cum se vede din titlul original: „Cobor” dovedește acum că o grupă de 40 ani, în genere, nu muncă puțin obișnuită. Ultimele lui expoziții stau măturînd pentru noua tineretă pe care o trăiește azi.

ACTORUL Jean-Pierre Aumont, care s-a distins prin seacă cit și pe ecran încercă, într-un prim roman ÎL FAIŢ BEAU, MAIS NE LE REPETEZ PAS să descrie o fecerăstă spre lumea cinematografului american în evoluția lui. Chiar dacă malpolizateles și troala ar ascunde vreo amintire a autorului, mă puțin surprinzătoare, de pe vremea cînd în zărilor lui se vedeau cîteva filme, romanul său este, prin însuși mediul ales, și un prilej de educație socială într-un univers necunoscut cu desebote de studiat și de criticat.

ÎN FRATEL FLAMANDON a apărut chestia NIQUE de Guy de Maupassant. Volumul ogîndite imaginea unui sfîrșit de secol — secolul XIX în declinul său — zugrăvită de un scriitor de prim rang (improvisat în zărilor lui) și reportaj de călătorii, critici literare, portrete ale lui Gustave Flaubert sau George Sand reflectînd filosofico-politice, totul văzută cu ochul ager, spiritului în paralel, aceeași editură tipărește în ediții îngrijite. „La maison Tullier” și „Une partie de campagne” ale aceluiași autor.

Două echipe au înțeles că în cupele europene idealul e să arunci cu pietre și să fi bulgărit cu nucii de cocos, Poli Timișoara și Steaua. Mărturisesc că în ce-o privește pe Poli, înainte de-a pleca, îmi ziceam că are mult mai multe șanse

să se întoarce cu fața călădă dintr-o leproserie decît din înflînca cu Celtic Glasgow. Și lat-o auzi foarte aproape de a produce una din marile surprize ale acestei toamne. Despre Steaua știam dintotdeauna că e capabilă, toamă cînd nu te-astepti, să facă saltul spectaculos de la soldat rapt de corvezi la general. După ce-a stat săp-tămîni întregi cu mina cîrnată pe lîngă masa plină de pahare, a reușit, în Belgia, să mute înjurătura, pămîntrea și amarul udat între sînt în culcușul altora. Numai să albă grijă să nu dea, ca și anul trecut, un cîmp de tutun pe o scuturare de țigară.

Îam lăsat la urmă pe fahrlul din Craiova, care-au înțeles una din marile formații de club ale continentului, Internaționala Milano. Dacă-ar fi să te iei după cronicul Sebastian Domozin, studenții olteni au jucat mai bine decît italienii, mai preciz, mai sigur, mai inspirat. Dar de multă vreme Domozin îngîmă aproape numai un cîntec de adăpat vităii cînd se-tore de la giră. Este ger, dacă nu imposibil, ca o echipă care joacă bine să primească dintră goli de la alta cu joc plăpînd. La Milano, unde am văzut îngenuchinînd zece de mii de oameni pe stadionul Meazza și niciunul în fața Domului, Craiova nu putea să sugrume porumbel fiindcă Inter, cu și pe vremea cînd era regina Europei, folosește proverbială ei capcană: se lasă dominată, ca să-l fure mințile adversarului și să-și îngîhăie mai în tîrziu prada. De unde și concluzia, trasă nu de mine, că și mercele raptă din rai pot să pădure.

În la 1 octombrie să ne exilăm în țărîmul speranței. Dar să nu uităm nici o secundă și să ne înfricoșăm cînd rostim aceste vorbe: viitorul echipei României se joacă miercuri în Norvegia. Dară vom pierde, vom pierde definitiv. De aceea nu mă pot gîndi decît la victorie.

Fănuș Neagu

REFDACTIA : București, Piața Școlii Nr. 1. Tel. 17 32 00 ADMINISTRATIA : Calea Victoriei Nr. 115. Tel. 50 74 86 ARONAMENTELE : 3 Iul — 13 Iul : 6 Iul — 20 Iul : 1 an — 52 Iul

Tiparul executat la : COMBINATUL POLIGRAFIC „CASA ȘCOLII”

Paginător Dobre Marlan

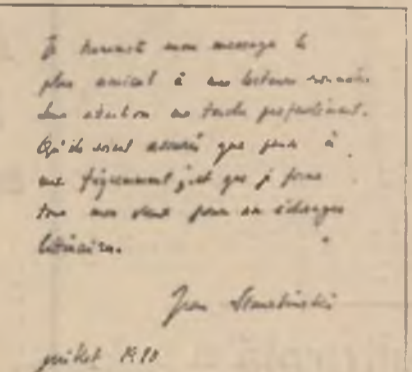
Luceafărul

Revistă editată de UNIUNEA SCRITORILOR din REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Redactor șef :

Nicolae Dan Frunteletă, Mihai Ungheanu (redactor șef adjunct), Teodor Balș (secretar responsabil de redacție)

Henri Zalis

Henri Zalis